

Z kapitoly Krvavé vyvraždění – zcela nahých – Adamitů v Čechách

Bitva na Nežárce zuří úporně a neúprosně, jak už to chodívá při vyřizování náboženských účtů. Je to kdo s koho!

„Na naší straně je Duch svatý!“ křičí rozvzteklí Adamité, svérázní doboví sektáři, kteří prý přes volnou lásku a osobité modlářství našli „pozemský Ráj“. Ten měli najít právě tady, na břehu české říčky Nežárky, ve svém nekonečně promiskuitním tábořišti. Jejich duchovní vůdci jim navíc vtloukli do hlav, že právě oni jsou – jako Bohem vyvolení – navěky již nesmrtelní, a tedy navíc aktuálně nezranitelní. Vrhají se proto do boje, aniž přitom jakkoliv chrání svá zcela nahá těla. Ta budou záhy pokryta záplavou krvavých ran.

„Co se to děje?“ zděsí se naháči. „My krvácíme...“

A také umírají... Co je jim platná jejich fanatická víra proti neúprosným přírodním pravidlům a zákonitostem, jež chtěli obejít přes vysněnou „boží“ magii...

Záhy už mnozí z těch poblouzněných naháčů končí na hromadě bezduchých mrtvol, neobvykle zkrvavených nahých těl, jimiž se po krátké chvíli, díky zručným táboritským zabijákům na říčících koních, pokrylo náměstíčko přepadeného adamitského „Ráje“. Ti, kteří snad přežili, budou už za chvíli do jednoho upáleni, tedy až na jednoho. Ale to jsme začali tak trochu od konce...

Pravdou je, že kauza „Adamité“ patří mezi nejbarvitější příběhy v pestrých, dramatických a vůbec nebývale krvavých dějinách českého husitského hnutí. Nesporně právem tedy tento příběh uvádí naši publikaci, zaměřenou na nejrůznější dobové „vyvrhele“ a zejména pak na úchytky vůči takzvaným „dobrým mravům“ v českých zemích.

A to přitom adamitská sekta, která se vyloučila z hlavního proudu, „oficiálně“ působila na dolním toku Nežárky pouhých pár týdnů. „Do nebe volající“ neřestnost jejich soužití, spolu s děsivými vražednými praktikami „misijních“ výprav do okolí, vyvolaly obecné zděšení. A posléze též masivní odpor zdejších obecně „normálních“ komunit. Autentické zprávy i

nejrůznější legendy o nevázaných a nesporně též svérázných sexuálních praktikách neobvyklé sekty Adamitů, stejně jako o jejich bezbřehých násilnostech na okolním „nevěřícím“ obyvatelstvu, se už tehdy staly dobovou senzací – jistěže v negativním slova smyslu. A to nejen v Čechách, ale i v zahraničí, aby jí zůstaly po další věky, dnešek nevyjímaje. Dlouhá staletí osudy českých Adamitů inspirují kronikáře a spisovatele, kteří se – tu a tam – rádi vracejí k příběhům, excesům, vzestupům i pádům oněch výstředních naháčů „Ducha Svatého“.

Názory na toto obskurní hnutí se však zásadně liší. Zatímco jedni Adamity celkem právem odsuzují a zatracují, jiní se naopak staví na stranu obhájců; a dokonce se vyskytnou i jejich epigoni...

Ozvaly se však též krajně heretické hlasy některých ideologů, historiků či jejich literárních kolegů: údajně je celá tahle adamitská kauza pouze „účelová propaganda“. Nic takového se prý „nikdy nestalo“. Jenže to se páni „vědátoři“ šeredně mýlí!

Existenci Adamitů nezvratně prokazují autentické výpovědi i kronikářské zápisy, jimž vévodí zejména prohusitsky orientované *Staré letopisy české*. Především díky této kronice známe jejich vznik v jádru husitské komunity; známe důvod i realizaci adamitského odchodu „do ústraní“. Tady byli pak po nějakou dobu necháni svému osudu a přehlíženi tolerantními protestantskými bratřími – husity. Dobové historické záznamy nám zachovaly i podrobný zápis o pozdějším krvavém zániku této svérázné sekty.

Také víme, že v případě nahých Adamitů zdaleka nešlo jen o nějakou mírumilovnou komunitu typu relativně moderních „hippies“, neboť byli svým nejhlubším „duchovním“ založením fanatičtí šilenci, kteří za extatického vytržení (snad i pod vlivem drog?), ale nejspíše i se zcela chladnou hlavou násilně přiváděli své bližní v okolních vesnicích či usedlostech „na pravou víru“. Činili tak krutě a nekompromisně, pod nesmiřitelným heslem: „Kdo nejde s námi, nemá právo žít!“ Známe i celou řadu konkrétních příběhů dokládajících,

jak krvavě prosazovali svou nekompromisní víru. Tak přišli třeba zdánlivě „v míru“ navštívit místního duchovního v obci poblíž Nežárky – a požádali ho o zpověď. Hodný pan farář vzal podivné naháče do svého svatostánku, jistě v té nejlepší křesťanské víře v jejich obrácení.... Jenomže tady se na něj fanatičtí Adamité vrhli a přímo před oltářem, v kostele, ho snad až rituálně podřízli. Jeho krví pak z kropili ono improvizované obětiště, neboť jen oni prý jsou „vyvolení“, a co „oni činí, činí s vědomím a pověřením Ducha Svatého“...

Z kapitoly Zrada na Moravském poli, či jen špatně pochopený válečný manévr?

A potom se už vojenský tábor pod Brnem zvolna plní vazaly. Ale stále jich spousta chybí, tedy z těch, co „svatosvatě“ přislíbili vojenskou účast na tažení proti Habsburkovi. Řada jich nakonec vůbec nedorazí, někteří pozdě, ale král „železný a zlatý“ už na ně odmítá čekat. Je netrpělivý, a tak vyrazí poněkud předčasně. Dokonce prý díky jisté tajemné „věštbě“...

Pokud se týká rozložení sil, Rudolf má na své straně zejména obávané Uhry. Jeho „špioni“ či spíše jakási dobová „kontrašpionáž“ na poslední chvíli odhalí v řadách přísežných vazalů jakési mocné protihabsburské spiknutí. Vůdcové potenciálních povstalců, velmož Jindřich z Kuenringu a vídeňský měšťan Paltram, tehdy unikli katovi jen o vlasek. Samozřejmě úprkem...

Rozhodující bitva se blíží...

Poslední tři týdny před osudovým tažením pobývá Přemysl Otakar II. na jižní Moravě, dílem ve vojenském táboře na úpatí kopce Špilberku, ale také ve městě a ve zdech milovaného hradu Brno nad ním. V té době zde napíše i poslední dochovaný dopis své manželce Kunhutě, které krátce předtím v Praze, a to po dobu své nepřítomnosti, předal vládu nad celou zemí: *„Oznamujeme, že jsme v Brně a odtud šestého dne po nastávajícím svátku svaté Markéty (což je 13. července) nastoupíme s celým našim vojskem do Rakous... Římský král je ve Vídni a tentokrát mu nemůže přijít žádná pomoc. A proto pevně doufáme, že budeme moci dosáhnout příznivého výsledku, jehož si přejeme...“*

Dopis sice působí odhodlaně, ale Přemysl si ve skutečnosti příliš jistý nebyl. Posily totiž stále nejedou! Svědčí o tom i skutečnost, že se nyní až poněkud nezdravě upíná k mystice, k magickým předmětům i praktikám. Nikdy by třeba nevyjel do boje bez „*kopí svatého Václava*“, tedy bez relikvie, která mu – dle jeho hlubokého přesvědčení – umožnila před časem zvítězit nad obávanými Uhry. A pak tu bylo jisté mystické vidění oné – již výše zmíněné – údajné uherské řádové sestry, která na Špilberku tou dobou „*dlela na modlitbách*“ a na krále neobyčejně působila svou výraznou duševní silou – snad jako by ho až očarovala. Ona žena či dívka prý mimo jiné prohlásila:

„*Viděla jsem ve snu nejasnou postavu zahalenou, co mi pravila, že jen uctívání svatého Jakuba povede tě, králi, na cestu spásy,*“ „věštila“ mu přímo na brněnském hradě. V kapli, či to bylo podbízivé šeptání ve chvíli nanejvýš intimní? V jaké situaci ona tajemná dáma „věštila“? Šlo o čistou pannu v řádovém hábitu, která se zaníceně oddávala pouze mystice a Bohu, anebo byla i královou milenkou?

Mnozí pruderní čtenáři se teď jistě ohradí: „Vždyť tehdy prokazatelně miloval svou mladou manželku Kunhutu!“

O tom nejspíše též není sporu, ale byl to především mocný král, nezdrženlivý válečník – a chlap, uvyklý na mnohá ženská náručí. Na rozdíl od mladičké vizionářky byla v té době milovaná královna kdesi daleko v Praze – co k tomu dodat?

Přestože podobná vidění a pověry byly v té době obvyklé, racionální vojevůdce by jim určitě nepřikládal takovou váhu, kdyby si byl absolutně jist. Jenže Přemysla teď čekala rozhodující bitva, a navíc mnohé posily zatím nedorazily... Že popřál sluchu této absurdní a v zásadě nic neříkající věštbě a na jejím základě vyrazil do boje předčasně a s neúplnou armádou, to vše svědčí o jeho značné nevyrovnanosti.

Ostatně: kdo ví, co tím viděním ona dáma chtěla doopravdy říci, co to všechno mohlo doopravdy znamenat? Pokud byla agentkou v cizích – nepřátelských – službách (papežových či Habsburkových), pak to znamenalo jediné: „Vyraz, králi, do boje co nejdříve, třeba i bez posíl, už na den svatého Jakuba,“ a v tajném kontextu pak ještě s dovětkem, který nikdy nevyslovila: „...a budeš poražen!“

Ale ani král, ani my v téhle chvíli přece ještě nemůžeme vědět či tušit, jak bitva dopadne. Král český nejspíše skálopevně věří ve své vítězství. Ovšem jenom za předpokladu, bude-li oslavovat svatého Jakuba a vyrazí-li „v ten správný“ den. A samozřejmě také, ponese-li do boje při sobě oblíbenou relikvii – Svatováclavské kopí.

„Chtějíc prokazovati svatému Jakubovi obzvlášť uctívou zbožnost a ctíti jeho svatost, ... přejeme si, abyste všem farním kostelům v Čechách uložili uctívati svatého Jakuba slavnostmi a procesími i jinými obřady, aby nás tento světec choval jako své svěřence ve zvláštní přízni,“ píše teď – mimo jiné – náhle tak „pověřivý“ panovník své královské paní do Prahy. Příliš mnoho víry a příliš málo bojových prostředků se tak nakonec stanou českému králi osudnými; je tu navíc i ta neodbytná kapička smůly, co se mu přilepila na paty, spojená snad se zradou... A tak Přemysl Otakar II., ukolébaný vírou, že při něm stojí svatí a snad i jiní magičtí přímluvci, dokonce ani nepočkal, až se jeho vojsko sejde kompletní, neboť nadešel magický den – svátek svatého Jakuba. Toho dne, 25. července roku 1278, král „železný a zlatý“ vytáhl v čele svého neúplného vojska od dnešního hradu Špilberku, tehdy ještě nazývaného Brno. Opřel se zejména o pověru – a to se vojevůdcům nevyplácí.

Z kapitoly Úplná pravda o děsivé smrti takzvaného „svatého Jana Nepomuckého“

„Ty, arcibiskupe, vznášíš klatby nad mými úředníky bez mého vědomí!“ zařve panovník na Jenštejna a umlčí ho tak, jen co kněz spustí své poučné tirády, aby mu hned také vyčetl některá z jeho provinění: „Tys potvrdil kladrubského opata! Ty házíš na mého podkomořího kacířství a bludařství! Nedotázal ses a činíš tak o své újmě! Věz, že toho budeš litovat! A ty se odtud ihned klid', nebo ti dám srazit hlavu!“ křičí Václav IV. na hofmistra Něpra z Roupova, stojícího po arcibiskupově boku. Ten váhavě odchází...

„Chopte se jich!“ zařve náhle král, jenž si to celé asi rozmyslel. Jeho lidé se vrhnou na zbytek delegace – na Jana z Pomuku, Mikuláše Puchníka a míšeňského probošta Václava. Na králův další rozkaz je odvádějí do kapitulní síně metropolitního chrámu svatého Víta na Pražském hradě.

„Tebe dám utopit! Tebe! A tebe!“ blekotá panovník a šermuje přitom ukazovákem proti svým vězňům.

Vyděšený arcibiskup je naprosto konsternován. Tohle nečekal! Vůbec neví, co dělat. Na znamení úcty opakovaně poklekne před králem...

Václav se však jen d'ábelsky se chechtá a pitvorně se po Jenštejnovi opičí. Kleká si a vstává, stejně jako vyděšený arcibiskup, na rozdíl od něj se však opile kymácí. Ne, tady už slušnost a rozum nezmohou nic: smrtonosný Démon Alkohol již definitivně rozprostřel svá křídla. Král se divoce směje a jeho neurození nohsledí spolu s ním.

Nastalého zmatku využijí duchapřítomní arcibiskupovi strážci: svého zkoprnělého pána uchopí, vyvečou ho z rytířského sálu „Jeruzaléma“ a už s ním prchají přes ulici do bezpečí arcibiskupova paláce. Tím mu nejspíš zachránili život... avšak zároveň stvrdili d'ábelský rozsudek nad ostatními vězni.

Král běsní! Král chce vidět krev!

Jílcem svého meče několikrát třískne do hlavy děkana pražské kapituly Bohuslava Janova z Krnova, až z něj crčí krvavé stružky. Pak se nechá odnést na Hrad a pustí se do výslechů, jenže odpovědi ho neuspokojí... jen víno! Žádá další a další poháry. Hlavu má teď v jednom ohni a paměť mu evidentně vynechává.

„Jenštejn ... arcibiskup...“, blekotá vrávorající opilec-král. „Kde je ten bastard?! Což jste ho nejali?!“

Jeho družina jen zděšeně kroutí hlavou.

Má tedy alespoň několik jiných obětí. Zatčené duchovní dá odvést (anebo to za opilého krále učiní někdo akčnější, třeba takový Zikmund Huler?) dolů z Pražského hradu Mosteckou ulicí přes Vltavu až na Staroměstskou radnici a odtud vzápětí na Starou rychtu. Proč? Je tu vězení, ale hlavně: dole v podzemí je přece mučírna...

Výslechy se protáhnou až do večera. Král je tou dobou už totálně opilý – ale spokojen není! Co chce? Ani sám neví... Anebo ano? Chce vidět krev! Chce vidět utrpení! Chce VŠECHNO zničit! Evidentně už překročil práh soudnosti...

Privolaný kat zajatce sváže na rukou a nohou, aby neprodleně přikročil k výslechu útrpným právem. K příšerné exekuci jsou nakonec vybráni jen dva: Jan z Pomuku a Mikuláš Puchník.

Kat jednoho po druhém nejprve natáhne „za sucha“ čili „štosuje“, tedy jejich za zády svázané ruce přiváže na lano a přes kladku je vytáhne ke stropu, přičemž nešťastníkům se za strašlivých bolestí vykloubí paže v ramenou směrem dozadu. Jsou natahováni, až jim v těle praskají všechny šlachy i svaly.

Král však stále ještě nemá dost!

Ubožáci jsou páleni pochodněmi na bocích, jejich kůže se škvíří, za strašlivých bolestí a šíleného křiku jim naskakují škvařící se puchýře...

Král pořád nemá dost!

Nařizuje zmučenému Janovi z Pomuku nasadit palečnice, a když mu rozdrtí prsty na rukou i na nohou, dá své zkrvavené zajatce znovu natáhnout na skřípec a pálit pochodněmi. I on sám tak činí!

Nakonec Václav padá únavou. Drastický výslech ho zcela vyčerpá. A také jako by mu pročistil hlavu. Částečné vystřízlivění ho také zbavilo nepřičetného vzteku. Droga odezněla. Dábel se unavil.

Král strčí hlavu do škopku s ledovou vodou, v němž se jinak zháší pochodně. Ochladí své rozpálené mozkové závity.

„Tohle mučení může mít nepříznivý dopad na naši politiku a zvláště na vztahy s Římem,“ jde nyní králi Václavu IV. hlavou. Co je mu po pár mrtvolách? Leč tito papežští mučedníci mohou vzbudit hněv celé církve.

Vzápětí už relativně střízlivý panovník přikazuje, aby jatí a zmučení muži na místě podepsali místopřísežné prohlášení, že jim nikdo nezkřivil ani vlasek a že s nimi bylo slušně zacházeno. Míšeňský probošt Václav, rytíř Něpr z Roupova i zmučený Mikuláš Puchník – ač s příšernou bolestí ve vykloubených pažích – přísahu složili. Podepsali.

Pouze Jan z Pomuku nikoliv. Ani nemohl. Během mučení totiž – zemřel.

Z kapitoly Jed pro krále a císaře aneb O té tajné vraždě Zikmunda Lucemburského cestou k Božímu hrobu

Náhle však císař Zikmund Lucemburský roku 1437 opouští Prahu a míří do Uher. Proč? Prohusitští historikové si tohle vysvětlují na základě „*sugestivní mluvy husitských pramenů*“, jak píše například znalec českých Lucemburků František Kavka. Podle dnešních odborníků na českou historii prý Zikmund prchá z Prahy kvůli neudržitelným domácím poměrům po akční popravě Jana Roháče z Dubé a jeho druhů, jež dal král společně oběsit na pražském popravišti, odbojného českého šlechtice pana Roháče pak symbolicky na zlatém řetěze!

Jenomže zcela jistě není pravda, že to byl pouze jakýsi úprk: jde o pečlivě – a to dokonce půl roku dopředu – naplánovanou cestu. Král a císař Zikmund Lucemburský teď neprodleně vyráží do Uher, neboť už nějakou dobu sbíral křížové vojsko, aby si tak splnil životní sen – táhnout v čele křížové výpravy dál a dál, tentokrát až do Jeruzaléma! Dobýt Boží hrob!

Pro nás či naši kauzu je nicméně důležité, že při takových ambicích rozhodně necítí jakýkoliv náznak „smrti na jazyku“! Zatím.

A při tom všem prý „*některé prameny uvádějí, že na urychlení Zikmundova odjezdu naléhala i královna Barbora,*“ jak čteme u historika Kavky. Má to svou logiku: „*Zemské správcovství rakouského vévody se přičilo jejímu plánu stát se místodržící, případně za vážné Zikmundovy nemoci regentkou.*“ Po Zikmundově smrti by ale mohla být definitivně suverénní vládkyní! Hlavní oporou intrikánky Barbory, a zároveň prostředníkem k jiným českým pánům, je královnin aktuální milenec Aleš Holický ze Šternberka, ale spolu s ním i třeba Hynek Ptáček z Pirkštejna či mladý Jiří z Poděbrad. Však Barbora v tu dobu vládne značnými finančními prostředky v Uhrách a nyní i v Čechách: plynou jí zejména z početných věnných měst.

A teď pozor: dáme-li na dobové „dvorské klepy“, Barbora prý se už v polovině roku 1437 vidí jako vdova! V kuloárech se dokonce nese jméno jejího potenciálního manžela, má se jím stát polský král Vladislav III., prvorozený syn (roku 1434 zemřelého) Vladislava II. Jednalo by se zatím o ryze politický sňatek zralé čtyřicátnice se sotva třináctiletým chlapcem. Jak ale víme, je tu stále „malý háček“: rozhodně se nemůže Barbora Celjská vdávat jako manželka dosud žijícího císaře!

Císařovna, jako politická „šedá eminence“ a zároveň potenciální suverénní vládkyně, uvažuje asi takto: „Zikmund je nemocný kmet, takže když se jeho smrt šikovně narafočí, nikoho určitě nepřekvapí...“ Pokud by ale císař zemřel za příliš podezřelých okolností, také by se jí to nemuselo vyplatit. Proto „je třeba zvolit vhodný jed, který působí spolehlivě – a pozvolna!“ uvažuje žena z rodu Celjského, srovnávaného s Borgii. Ne nadarmo je Barbora vzdělána v alchymických vědách, a tudíž i v umění namíchat rozličné jedy.

A pak jí jde hlavou další zásadní myšlenka: „Stane-li se to celé mimo oficiální dvůr, například na cestách, lečjaké podezření lze snadněji utajit.“ Rozsudek je vyneseno, královna Smrt začala jednat.

I z těchto důvodů je tedy objektivně *„nejpravděpodobnější, že císařův odjezd z Prahy ještě před 6. prosincem byl dílem Barbory, podporované uherskými posly a snad i některými jejími stoupenci,“* míní i historik Kavka, podle něhož *„Zikmunda, zneklidňovaného zprávami o nepokojích, nebylo asi těžké přemluvit, aby dále neváhal a cestu nastoupil.“*

Doposud zdravý Zikmund je však „náhle“, krátce po odjezdu z Prahy, zmítán podivnou chorobou. Jakýsi neodkladně smrtonosný jed nesporně začíná působit na jeho organismus. Po cestě z Prahy na Moravu se tak jeho zdravotní stav valem zhoršuje. Na Moravě již vidíme náhle „na smrt nemocného“, na kost vyhublého a celkově zuboženého císaře Zikmunda, jak ho na cestě do Znojma vezou na nosítkách, zavěšeného mezi dvěma koňmi. Co naplat, že má stále na hlavě svůj oblíbený „vítězný“ vavřínový věnec, bez něhož tradičně nedá ani ránu. Ve smrtelně unavené mysli má jedinou utkvělou vizi...

Z kapitoly Netvor d'Austria, první syn císaře Rudolfa II., sadistický vrah z Krumlova

Rodiče jsou zděšeni, ale „co lze zmoci proti takovému pánu?“ Dceru nechali pečlivě ošetřit a také otec lazebník jí věnoval všechnu svou péči, až ji nakonec přece jen vyhojil.

Mezitím se ale děsivý d'Austria doslechl, že Mušle žije. Možná nyní, už ve stavu odeznělé zuřivosti, po své někdejší ohnivé milence jen prostě lidsky (nesporně však eroticky!) zatoužil – ale věřte takovému šilenci a netvorovi! Možná už mu dávno uzrál v hlavě d'ábelský plán, jak prostě jenom dokončit, co nedokonal... Každopádně teď dívku chtěl – a to za každou cenu!

Už zanedlouho se tak opilý Julius Caesar, v čele své divoké soldatesky podobně laděných kumpánů, dobývá do Eichlerových lázní dole u Vltavy. V tom mu nemohl nikdo bránit, neboť se jednalo o veřejně dostupný dům, který naopak prosperoval díky bohatým zákazníkům. Jenomže on chtěl také – Mušli. A tu se mu rodiče postavili na odpor, neboť se v době dívčiny rekonvalescence zařekli, že po předchozí zkušenosti už dceru nikdy na zámek démonického pána nepustí.

D'Austria byl vzteky bez sebe! A ke všemu se ho teď v hrůze stranily veškeré krumlovské dívky, bez ohledu na svá povolání... Jistěže teď mladý aristokratický psychopat hledal

„zástupnou“ vinu kdekoli jinde než sám v sobě. A nejspíše tedy, nazíráno psychopatologickou logikou šilence, vinil Mušli... Don Julius Caesar d'Austria zuřil!

Markétina otce dal zatknout a uvěznit s tím, že ho pustí, až se mu na hrad vrátí „jeho Mušle“!

Po pár týdnech však svou pohružku rozšířil: pokud mu Pichlerovi „nepůjčí“ svou dceru, bude lazebník neprodleně o hlavu kratší!

Co si o tom povídala doma paní Lucie s dcerou Mušlí, se už asi nikdy nedozvíme, jisté však je, že Pichlerová nakonec opravdu přivedla Markétu na vrahounův zámek, a to 17. února 1608, tedy přímo v den českokrumlovské masopustní neděle. Výměna proběhla bez problémů – tělo za tělo –, nehledě na to, že Šimon Pichler měl ještě téhož dne prohlásit (ať již ryze naivně, jak se domnívá Vlnas, či snad pro psychické ospravedlnění své zbabělosti), že jeho dcerka a císařský bastard té noci jistě „*nějakej veselej a dobrej masopust spolu budou míti*“!

A zpočátku možná i měli, protože jejich první noc proběhla „v klidu“, tedy vzhledem k tomu, co následovalo noci následující. Začalo to celé asi tím, že když přinesl do pánovy komnaty světlo jeden ze strážných ve službě, tu se na něj nečekaně vrhl rozzuřený d'Austria s tasenou dýkou v ruce. Dvakrát mu probodl ruku, a než stačil vyděšený strážce prehnout, ještě ho pán dýkou zranil na hrudi...

A pak už nastala ona situace, kterou Václav Březan ve své dobové kronice označil za „*dábelský, hrozný, nešlechtný masopust*“, jenž tu „*Julius, ten ukrutný tyran a černokutírek, poboční syn císařský, držel se svou souložnicí, dcerou lazebníkovou.*“

Don Julius Caesar d'Austria obrátil svůj krví podlitý zrak k loži, na němž se povalovala nahá prostitutka Mušle. Se zkrvavenou dýkou k ní přistoupil, rozmáchl se, dívka vykřikla... ale pak ruka šíleného vraha poklesla.

Ovládlo ho snad milosrdenství? Ale kdež! Napadlo ho zřejmě jenom, že by se jeho chystaný čin dal ještě více „opepřit“ zajímavou rekvizitou...

Vyděšenou dívku, která ještě před chvílí čekala bolestivou či snad přímo smrtelnou ránu dýkou a nyní se snad na okamžik uklidnila, donutil vzápětí obléci si kožešinou podšitý župan – dle Bauera dokonce přímo „ovčí kožich“. Ona kožešina nicméně teď šíleného netvora d'Autrii s tou nejvybranější evropskou „modrou krví“, kolující mu v žilách, inspirovala k neobyčejně sadistickému výkonu: ke vzteklé, brutální řezničině, která by byla nepřírozená i vůči zvířatům, která jsme (jako „přírodě nadřazená“ lidská rasa) běžně uvyklí „bourat“ i jinak zabíjet. Tahle ďábelská jatka přímo ve zdech krumlovského zámku se spíše podobala jakémusi zvrhlému rituálnímu obřadu, nesporně se vylíhnuvšímu v pomateném mozku, či snad dokonce na vtíravý pokyn samotného Ďábla?

Začaly se tu dít hrozné věci! Následovaly nekonečně dlouhé tři hodiny, během nichž sadistický vrah don Julius Caesar d'Autria brutálně vraždil a porcoval svoji konkubínu Mušli způsobem, pro nějž je i termín „bestiální“ jaksi málo...

Podrobně to popsal – a to bezprostředně (!) – očitý svědek, zámecký hejtman Jan Nigrin, který jistě slyšel děsivé výkřiky mučené dívky a nesporně pak viděl na vlastní oči její znetvořené tělo: „*Don Julio v tomtéž loži hrozně nekřesťansky, mnohými ranami, bodnými, sečnými, jak v hlavě i v celém životě ji zdělavše, ze světa ji sprovodil, uši uřezal, oko jedno vyřal, zuby s dásněmi dolními do ousť vrazil, lebku hlavy rozvrátil, až hned mozek z hlavy její s kusem kordu jeho v hlavě její v tom loži zůstal, ruce tak hrozně posekal, že rána podle rány, jako by naschvál nožem řezána byla, se spatřily, kusy masa pak na těle i loži jeho zůstaly...*“

To celé pak ještě upřesňuje kronikář Březan, když píše: „*Rozvrátil jí hlavu a posekav hanebně, že po kusích do truhly ji klásti musili. A on sám ji zabednil a hřebíky zapral a v klášteře pochovati dal. Tak zrasovaný do čtvrtého dne chodil a neumýval se. Toho ukrutenství netoliko lidé, ale i psi jeho se štítily a při něm zůstatí nechtěli.*“

Zpočátku byli ještě sluhové v takovém šoku, že vykonávali mechanicky pánovy rozkazy: na jeho pokyn, krátce po šokujícím sadistickém činu, posbírali zakrvácené ostatky zmasakrované prostitutky, naskládali a zabalili je do pánova proděravělého prostěradla.

A tu don Julius provedl závěrečné gesto: „*Než odešli, chopil se ještě jednou zbraně a zasadil mrtvé symbolickou poslední ránu,*“ čteme u historika Víta Vlnase. Pomstil se tak za svou předchozí vinu, kterou pro něj dívka archetypálně symbolizovala?

Jenomže pak přišlo ráno a spolu s ním i absolutní změna stavu duše toho děsivého nočního násilníka. Jako by z něj Dábel opět na čas vystoupil, neboť don Julius Caesar d'Austria je už „*druhý den prý jako vyměněný. Vrátil se k mrtvole, klečel u dívčina těla a prosil za odpuštění, přičemž hladil rány, které sám způsobil.*“ Dle Nigrina pak dokonce „*v rány její prsty strkaje, skutku toho želel.*“

Nakonec – nejspíše se zoufalými výkřiky „*Mea culpa! Mea culpa!*“ – dal dívčino tělo zašít do rubáše a vložit do rakve (či „*rakví*“?) – jak píše Nigrin: „*do dvou truhel*“, jež pak opravdu osobně zatloukl. Zohavené ostatky mrtvé se následně v průvodu řeholníků vydaly na svou poslední cestu do krypty místního minoritského kláštera.